WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 2 grudnia 2010 r.*

W sprawie C-199/09

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Łotwa) postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2009 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 czerwca 2009 r., w postępowaniu

Schenker SIA

przeciwko

Valsts ieņēmumu dienests,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, D. Šváby (sprawozdawca), E. Juhász, G. Arestis i T. von Danwitz, sędziowie,

* Język postępowania: łotewski.

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Schenker SIA przez A. Tauriņša, valdes loceklis,

— w imieniu Valsts ieņēmumu dienests przez A. Drullego, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu łotewskiego przez K. Drēviņę oraz K. Krasovską, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez A. Saukę oraz L. Bouyon, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) w brzmieniu ustalonym na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1602/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. (Dz.U. L 188, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym do kodeksu celnego").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Schenker SIA (zwaną dalej „spółką Schenker") a Valsts ieņēmumu dienests (państwową służbą skarbową, zwaną dalej „VID") w przedmiocie odmowy udzielenia przez tę ostatnią wiążącej informacji taryfowej w odniesieniu do towarów określonych jako „wyświetlacze ciekłokrystaliczne LCD" na tej podstawie, że złożono tylko jeden wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej w odniesieniu do wielu rodzajów towarów.

Ramy prawne

3 Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) w brzmieniu ustalonym na mocy rozporządzenia (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 17, s. 1) (zwanego dalej „kodeksem celnym"):

„Jeżeli osoba występuje z wnioskiem do organów celnych o wydanie decyzji wymagającej zastosowania przepisów prawa celnego, dostarcza tym organom wszelkie dane oraz dokumenty niezbędne do jej podjęcia".

4 Zgodnie z art. 11 ust. 1 kodeksu celnego:

„Każda osoba może ubiegać się przed organami celnymi o informację dotyczącą stosowania przepisów prawa celnego.

Taki wniosek może pozostać nieuwzględniony, jeżeli nie będzie dotyczył faktycznie mającego się odbyć przywozu lub wywozu".

5 Artykuł 12 kodeksu celnego stanowi:

„1. Organy celne wydają, na pisemny wniosek i w sposób określony zgodnie z procedurą Komitetu, wiążące informacje taryfowe lub wiążące informacje dotyczące pochodzenia.

2. Wiążąca informacja taryfowa lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia zobowiązuje organy celne wobec osoby, na którą wystawiono informację jedynie w zakresie, odpowiednio, klasyfikacji taryfowej lub określenia pochodzenia towaru.

[…]

3. Osoba, której udzielono informacji musi być w stanie udowodnić, że:

— w przypadku informacji taryfowej: towar zgłoszony odpowiada pod każdym względem temu, który jest opisany w informacji,

[…]

4. Wiążąca informacja jest ważna przez okres sześciu lat, licząc od daty jej wydania, w przypadku informacji taryfowej i trzech lat w przypadku informacji dotyczącej pochodzenia. Niezależnie od art. 8 informacja zostaje unieważniona, jeżeli została wydana na podstawie podanych przez wnioskodawcę nieprawidłowych lub niekompletnych danych.

[…]".

6 Na mocy art. 5 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego:

„Do celów niniejszego tytułu:

1) »wiążąca informacja« oznacza: informację taryfową lub informację o pochodzeniu wiążącą administracje wszystkich państw członkowskich Wspólnoty, jeżeli warunki ustanowione w art. 6 i 7 są spełnione;

[…]".

7 Zgodnie z art. 6 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego:

„1. Wniosek o udzielenie wiążącej informacji składany jest na piśmie i adresowany bądź do właściwych organów celnych w państwie członkowskim lub państwach członkowskich, w którym(-ych) informacja ta ma zostać wykorzystana, bądź do właściwych organów celnych w państwie członkowskim, w którym osoba składająca wniosek ma swoją siedzibę.

Wnioski o udzielenie wiążącej informacji taryfowej sporządzane są z wykorzystaniem formularza zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1B.

2. Wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej może dotyczyć tylko jednego rodzaju towarów; wniosek o udzielenie wiążącej informacji o pochodzeniu może dotyczyć tylko jednego rodzaju towarów i okoliczności nadających pochodzenie.

3. A) Wnioski o udzielenie wiążącej informacji taryfowej zawierają następujące dane:

a) nazwisko i adres posiadacza [imię i nazwisko lub nazwę osoby, której ma zostać udzielona wiążąca informacja taryfowa];

b) nazwisko i adres osoby składającej wniosek, w przypadku gdy nie jest ona posiadaczem [imię i nazwisko oraz adres osoby składającej wniosek, w przypadku gdy nie jest ona osobą, której ma być udzielona wiążąca informacja taryfowa];

c) nomenklaturę celną, w której ma zostać dokonana klasyfikacja. Jeżeli osoba składająca wniosek pragnie uzyskać klasyfikację towaru w jednej z nomenklatur określonych w art. 20 ust. 3 lit. b) i ust. 6 lit. b) [kodeksu celnego], nomenklatura jest wyraźnie określona we wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej;

d) szczegółowy opis towarów pozwalający na ustalenie ich tożsamości i dokonanie klasyfikacji w nomenklaturze celnej;

e) skład towarów oraz wszelkie metody badania stosowane dla jego określenia, w przypadku gdy zależy od tego dokonanie klasyfikacji;

f) wszelkie próbki, fotografie, plany, katalogi lub inne dostępne dokumenty mogące pomóc organom celnym w dokonaniu właściwej klasyfikacji towaru w nomenklaturze celnej, dołączone w formie załączników;

g) przewidywaną klasyfikację;

h) zgodę na przedłożenie, na żądanie organów celnych, tłumaczenia wszelkich załączonych dokumentów na język urzędowy (lub jeden z języków urzędowych) zainteresowanego państwa członkowskiego;

i) wszelkie dane, które będą uważane za poufne;

j) podanie przez osobę składającą wniosek, o ile posiada takie informacje, wiążącej informacji taryfowej dotyczącej towarów identycznych lub podobnych, o udzielenie której już zwrócono się z wnioskiem lub która już została wydana [w Unii];

[…]

4. Jeżeli, przyjmując wniosek, organy celne uznają, że nie zawiera on wszystkich danych niezbędnych do zajęcia stanowiska w danej sprawie, zwracają się do wnioskodawcy o dostarczenie brakujących danych. […]

[…]".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

8 W dniu 15 lutego 2005 r. spółka Schenker skierowała do VID-u wniosek o wydanie wiążącej informacji taryfowej w sprawie „wyświetlaczy ciekłokrystalicznych LCD", które – zdaniem wnioskodawczyni – powinny być zaklasyfikowane do podpozycji 9013 80 20 nomenklatury scalonej, stanowiącej załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1) w brzmieniu ustalonym na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1810/2004 (Dz.U. L 327, s. 1) (zwanej dalej „nomenklaturą scaloną"). Opisując wskazany towar, spółka Schenker wskazała, że składa się on z wyświetlaczy ciekłokrystalicznych, które wykorzystywane są jako części składowe przy wytwarzaniu urządzeń elektronicznych, a także że produkt nie jest zdolny do samodzielnego odbioru ani do przetwarzania jakichkolwiek informacji.

9 Uznając, że wniosek spółki Schenker nie spełnia wymogów określonych w art. 6 ust. 1 kodeksu celnego oraz w art. 6 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego, VID odmówił udzielenia wiążącej informacji taryfowej. Organ ten uznał, po pierwsze, że spółka Schenker nie przedstawiła wystarczających danych pozwalających zaklasyfikować objęte wnioskiem towary oraz, po drugie, że nie złożyła odrębnych

wniosków w związku z odmiennymi cechami charakterystycznymi tych towarów, gdyż wyświetlacze ciekłokrystaliczne miały różne rozmiary – 26, 29 i 32 cale.

10 Spółka Schenker zaskarżyła decyzję VID-u do Administratīvā rajona tiesa (rejonowego sądu administracyjnego), uzyskując pomyślne dla siebie rozstrzygnięcia zarówno w pierwszej instancji przed tymże sądem, jak i w instancji odwoławczej przed Administratīvā apgabaltiesa (okręgowym sądem administracyjnym). Ten ostatni sąd orzekł, że żaden przepis kodeksu celnego ani rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego nie zabrania ujęcia w jednym wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej wielu towarów, które mają zostać zaklasyfikowane do tego samego kodu nomenklatury scalonej.

11 W tej sytuacji VID złożył skargę kasacyjną do Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (izby administracyjnej sądu najwyższego), który postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 6 ust. 2 [rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego] należy interpretować w ten sposób, że w razie złożenia wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej należy udzielić wiążącej informacji obejmującej jednakowe towary, występujące pod tą samą nazwą handlową, oznaczone tym samym numerem artykułu oraz jednakowe z punktu widzenia wszelkich innych kryteriów odróżniających lub umożliwiających ustalenie tożsamości tych towarów?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

12 Sąd krajowy w swym pytaniu zmierza w rzeczywistości do ustalenia, czy przesłanka, o której mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego,

zgodnie z którą wniosek o wydanie wiążącej informacji taryfowej może dotyczyć tylko jednego rodzaju towarów należy interpretować w ten sposób, że taki wniosek powinien być ograniczony do jednego towaru, wobec czego nie może on dotyczyć różnych towarów, nawet jeśli różnice pomiędzy nimi są minimalne.

13 Zadane przez sąd krajowy pytanie sprowadza się w istocie do kwestii, czy wyświetlacze ciekłokrystaliczne, takie jak te, których dotyczy sprawa przed sądem krajowym, stanowią „jeden rodzaj towarów" w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego.

14 Na wstępie należy stwierdzić, że ani kodeks celny, ani rozporządzenie wykonawcze do kodeksu celnego nie zawierają żadnej definicji pojęcia „jednego rodzaju towarów", o których mowa w art. 6 ust. 2 tegoż rozporządzenia. Należy zatem – dla celów dokonania wykładni tego pojęcia – uwzględnić brzmienie, kontekst oraz cel omawianego przepisu (zob. podobnie wyrok z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie C-98/07 Nordania Finans i BG Factoring, Zb.Orz. s. I-1281, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

15 Rozpatrując powyższą kwestię, należy, po pierwsze, zauważyć, że w świetle brzmienia omawianego art. 6 ust. 2, który odwołuje się do „jednego rodzaju towarów", wniosek o wydanie wiążącej informacji taryfowej może dotyczyć różnych towarów, pod warunkiem że są one tego samego rodzaju. Biorąc pod uwagę zwyczajne znaczenie tego określenia, jedynie towary mające podobne właściwości mogą stanowić „jeden rodzaj towarów".

16 Po drugie, aby określić, jakie różnice powodują, że nie można uznać towarów mających podobne właściwości za towary jednego rodzaju w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego, należy przypomnieć, że system

wiążących informacji taryfowych ma na celu zapewnienie podmiotowi gospodarczemu pewności prawnej w przypadku wątpliwości co do klasyfikacji taryfowej danego towaru (zob. wyrok z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie C-315/96 Lopex Export, Rec. s. I-317, pkt 28). Wiążąca informacja taryfowa zapewnia zatem osobie, której została ona udzielona, klasyfikację danego towaru do ściśle określonej klasyfikacji taryfowej, co pozwala z góry poznać wysokość należności celnych podlegających zapłacie z chwilą zakończenia formalności celnych dotyczących tego towaru.

17 Ponadto omawiany system ułatwia także działanie samym służbom celnym w zakresie klasyfikacji taryfowej towarów, albowiem klasyfikacja taryfowa towarów będących przedmiotem takiej informacji jest określona w odniesieniu do wszelkich przyszłych deklaracji celnych dotyczących takich towarów w okresie ważności omawianej informacji (zob. ww. wyrok w sprawie Lopex Export, pkt 19).

18 Aby cel systemu wiążących informacji taryfowych mógł zostać osiągnięty, art. 6 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego nakłada na osobę ubiegającą się o udzielenie takiej informacji obowiązek zawarcia w swym wniosku szczegółowego opisu towarów, jak również wszelkich innych użytecznych informacji, które mogą pozwolić rozpatrującym wniosek organom celnym określić prawidłową klasyfikację tego towaru w ramach nomenklatury celnej.

19 Zważywszy na cele omawianych przepisów, towary – nawet jeśli mają podobne właściwości – nie mogą być uznane za należące do tego samego rodzaju w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego, w przypadku gdy mogą one zostać zaklasyfikowane do innych pozycji lub podpozycji nomenklatury celnej. Ujęcie bowiem w jednym wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej szeregu towarów, które mogą zostać zaklasyfikowane do różnych pozycji lub

podpozycji, poza tym, że utrudniłoby służbom celnym zadanie, niosłoby także ze sobą znaczące niebezpieczeństwo popełnienia błędu w ocenie informacji zawartych we wniosku, a co za tym idzie – niebezpieczeństwo popełnienia błędu przy dokonywaniu klasyfikacji objętych tymże wnioskiem towarów.

20 W tych okolicznościach wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej nie może obejmować różnych towarów, nawet jeśli mają one podobne właściwości, w sytuacji gdy różnice pomiędzy tymi towarami mogą mieć jakikolwiek wpływ na ich klasyfikację taryfową.

21 Odnosząc powyższe rozważania do sprawy przed sądem krajowym, należy stwierdzić, że skarżąca złożyła wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej w celu usunięcia wątpliwości dotyczących klasyfikacji taryfowej szeregu wyświetlaczy ciekłokrystalicznych. Z postanowienia odsyłającego wynika, że omawiany wniosek dotyczył wyświetlaczy o różnym rozmiarze, to jest 26-calowych, 29-calowych oraz 32-calowych. Przyjmując, zgodnie z twierdzeniami skarżącej przed sądem krajowym, że jedyną różnicą pomiędzy towarami objętymi wnioskiem był rozmiar wyświetlacza ciekłokrystalicznego, należy stwierdzić, że różnica tego rodzaju nie jest pozbawiona znaczenia dla potrzeb klasyfikacji taryfowej takich wyświetlaczy.

22 Nawet jeśli klasyfikacja zaproponowana przez skarżącą przed sądem krajowym w jej wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej dotyczyła pozycji 9013 nomenklatury scalonej, gdzie wśród czynników istotnych z punktu widzenia klasyfikacji do jednej z podpozycji tej pozycji brak jest rozmiaru towaru, to jednak tego rodzaju propozycja klasyfikacyjna przedłożona przez skarżącą nie jest wiążąca dla organów celnych. Jak wynika zaś z wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-16/08 Schenker, Zb.Orz. s. I-5015, pkt 19, 20 i 30, wątpliwości w zakresie klasyfikacji taryfowej wyświetlaczy ciekłokrystalicznych, które istniały w okresie właściwym dla stanu faktycznego niniejszej sprawy dotyczyły w istocie ich klasyfikacji do pozycji 8528, 8529 bądź

też 9013 nomenklatury scalonej. Stwierdzić należy, że rozmiar towaru należącego do pozycji 8528 nomenklatury scalonej może stanowić istotny czynnik dla potrzeb jego klasyfikacji do jednej z podpozycji tejże pozycji.

23 W tych okolicznościach wyświetlacze, takie jak wyświetlacze, których dotyczy spór przed sądem krajowym, które różnią się pomiędzy sobą, przy czym różnice te nie są pozbawione wszelkiego znaczenia z punktu widzenia ich klasyfikacji taryfowej, nie mogą być uznane za towary jednego rodzaju w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego.

24 Z uwagi na powyższe, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej może obejmować różne towary, o ile są to towary jednego rodzaju. Za towary jednego rodzaju w rozumieniu tego przepisu można uznać jedynie towary mające podobne właściwości, przy czym występujące pomiędzy nimi różnice muszą być całkowicie pozbawione znaczenia z punktu widzenia ich klasyfikacji taryfowej.

W przedmiocie kosztów

25 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w brzmieniu ustalonym na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1602/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. należy interpretować w ten sposób, że wniosek o udzielenie wiążącej informacji taryfowej może obejmować różne towary, o ile są to towary jednego rodzaju. Za towary jednego rodzaju w rozumieniu tego przepisu można uznać jedynie towary mające podobne właściwości, przy czym występujące pomiędzy nimi różnice muszą być całkowicie pozbawione znaczenia z punktu widzenia ich klasyfikacji taryfowej.

Podpisy